

Arrest

nr. 260 810 van 16 september 2021
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. VAN DEN BOGAERDE *loco* advocaat V. CHRISTIAENS en van attaché B. DE SMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), verzoeker in de zaak nr. X (hierna: eerste verzoeker) en verzoeker in de zaak nr. X (hierna: tweede verzoeker), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 6 maart 2020 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoeken op 12 maart 2020 om internationale bescherming. Op 29 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 3 mei 2021 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u op 30 april 1996 geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U woonde van mei 2017 tot juni 2019 in Soyapango met uw voormalige partner. In juni 2019 ging u terug in het huis van uw ouders J. A. N. M. (...) en B. E. O. de N. (...) wonen in Residencial los Alamos in de kolonie Zacamil te Mejicanos, San Salvador. Daar woonde u tot aan uw vertrek uit El Salvador. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U studeerde lichamelijke opvoeding aan de universiteit, maar maakte deze opleiding omwille van uw financiële situatie niet af. Vervolgens werkte u voor verscheidene callcenters, waarvan als laatste bij Teleperformance.

Op 10 juni 2019 keerde u terug van uw werk met de bus 41B. Na enkele haltes stapten twee bendeleden op, in Miraflores, Soyapango. Eén van hen kwam naast u zitten. Om af te stappen moest u aan de man te vragen om u door te laten. Toen u dat vroeg zei hij tegen u dat u geen schrik hoefde te hebben en dat ze u niets gingen doen. Toen u afstapte knikte het andere bendelid u eveneens toe.

Op 22 juni 2019, rond 14 uur, stapte u na een lunch met uw ouders op bus 41A. Twee haltes verder in Soyapango stapte er een bendelid op de bus. Hij was aan het bellen en kwam naast u staan. Hij meldde u dat hij de baas van de bende aan de lijn had en dat ze informatie over u wilden. Hij wees u er ook op dat u de waarheid diende te vertellen, want anders zou u wel weten wat er zou gebeuren. Hij vroeg uw naam, leeftijd, waar u woonde en u diende ook uw T-shirt omhoog te doen zodat hij kon nagaan of u tatoeages had. Ook vroeg hij u of u lid was van de bende, waarop u neen antwoordde. Nadien zei hij dat ze alle informatie hadden en u in het oog zouden houden. Hij had ook de informatie die u hem had verschaft doorspeeld aan de man die hij aan de lijn had. Ook moest u uw geld en uw gsm afgeven. Vervolgens stapte hij van de bus met de waarschuwing dat u hem niet mocht volgen. U zette vervolgens uw weg naar huis verder en veranderde nadien al uw wachtwoorden op sociale media om problemen te vermijden. Ook probeerde u sinds dan bussen te nemen waar veel volk op zat.

Op 16 december 2019, omstreeks 11 uur, ging u inkopen doen in het shoppingcenter Multiplaza. U nam bus 101B en wederom stapten er twee bendeleden op. Ze vroegen alle passagiers om geld om een ander bendelid uit de gevangenis te kunnen krijgen. Bij u stopten ze echter opnieuw en begonnen ze vragen te stellen. Ze vroegen uw naam, maar u weigerde hierop te antwoorden en zei enkel dat u 5 dollar had. Ook zeiden ze dat u de look had van een bendelid, wat u ontkende. Ook vroegen ze uw woonplaats, waarop u zei dat u in Metropolis woonde om te vermijden dat ze u zouden achtervolgen. Ten slotte namen ze het geld aan en gingen ze weg.

De dag nadien, op 17 december 2019, keerde u terug naar huis van uw werk met bus 101B. Opnieuw stapten er twee bendeleden op die aan iedereen geld vroegen. Opnieuw kwam er één van hen naast u staan. Opnieuw begonnen ze u vragen te stellen zoals hoe u heette en waar u woonde. U zei dat u in Zacamil woonde en daarop gingen ze weg.

De dag daarop, op 18 december 2019, ging u samen met uw ouders naar de politie om klacht in te dienen. De agent meldde u echter dat er onvoldoende reden was om klacht in te dienen aangezien er geen echte bedreiging was geuit. Hij raadde u enkel aan om voorzichtig te zijn en enkel buiten te komen tijdens de drukste uren. Hierna nam u samen met uw ouders de beslissing om het land te verlaten. Ook ging u sindsdien met de wagen van een vriendin naar het werk en keerde u 's avonds met verschillende bussen terug naar huis.

Op 20 januari 2020 ging u van uw werk naar huis met bus 33. In het centrum van San Salvador stapte opnieuw een man op die naast u kwam zitten. Hij stelde heel de weg vragen en probeerde een gesprek met u aan te knopen. Hij vroeg u onder andere welke muziek u graag hoorde en wat uw lievelingskleur was. U besloot daarop uit te stappen en met de taxi verder te gaan.

Op 16 februari 2020 nam u nogmaals de bus naar huis toen er in het centrum van San Salvador weer twee mannen opstapten. Ze gingen aan weerskanten van u zitten en één van hen duwde een pistool tegen uw heup. Ze maanden u aan uit te stappen waarop ze u naar een donker straatje meenamen met weinig mensen. Ze zeiden dat ze wisten wat uw naam was en vroegen nogmaals naar uw woonplaats. U zei dat u in Zacamil woonde en toen zeiden ze dat ze u wisten wonen en u gingen laten bewaken om

te weten te komen waar u werkte. Ook zeiden ze dat ze u zouden vermoorden als ze u terug in het centrum van San Salvador zouden zien. Ook meldden ze u dat ze sterke vermoedens hadden dat u tot de rivaliserende bende behoorde. U ontkende dit en ondertussen namen ze ook uw portefeuille af en keken die na. Daarop vonden ze uw werkkaart en wisten ze ook waar u werkte. Nogmaals zeiden ze dat ze u niet meer in de zone zouden zien en daarop gingen ze weg.

Drie dagen later, op 19 februari 2020, besloot u klacht in te dienen. U wachtte hier enkele dagen mee omdat u dacht dat het anders te opvallend zou zijn dat u klacht had ingediend. De agent noteerde alles en zei dat er een onderzoek zou volgen. U had ondertussen ook reeds uw ontslag ingediend en vermeid het centrum van San Salvador door andere busroutes te nemen.

U verliet El Salvador samen met uw ouders op 5 maart 2020 en kwam de volgende dag aan in België. Op 12 maart 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw ouders kenden, naast enkele berovingen, zelf geen problemen in El Salvador.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u gedood te worden door de bendes.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: Uw Salvadoraanse identiteitskaart; uw Salvadoraans paspoort; een klacht. Uw ouders legden hun Salvadoraanse paspoorten en identiteitskaarten neer, alsook enkele persartikels.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk El Salvador te hebben verlaten doordat u meermaals aangesproken werd door bendeleden op de bus. Dit probleem situeert zich echter in de

gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn namelijk niet voldoende zwaarwichtig en deels niet geloofwaardig.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er tijdens het incident op 10 juni 2019 in Soyapango in feite niks gebeurd is, hetgeen uw vader eveneens beaamt (CGVS (...)B, p.12). Er stapten enkel personen op de bus waarvan u vermoedde dat het bendeleden waren en die kwamen zonder meer naast u zitten (CGVS, p.8). Echter hebben ze u niet bedreigd of aangesproken of leek het niet alsof ze u iets wouden aandoen (CGVS, p.10). Enkel toen u aan één van hen vroeg u door te laten om af te stappen, sprak de man tegen u dat u geen schrik diende te hebben (CGVS, p.8, 10). Er kan uit dit incident dan ook niet afgeleid worden dat u een risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U vermoedt dat deze mannen u wouden beroven (CGVS, p.10, 11), maar nergens blijkt uit uw verklaringen dat dit effectief gebeurd is, noch overtuigen uw verklaringen dat dit werkelijk hun intentie was.

Vervolgens, op 22 juni 2019, zou een bendelid u allerlei informatie hebben gevraagd en dit tevens doorgegeven hebben aan een ander bendelid dat hij aan de lijn had (CGVS, p.9). Echter bleek dat u niet degene was die ze zochten (CGVS, p.12) en dat ze zich gewoon van persoon hadden vergist (CGVS (...), p.13-14). Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de bendeleden u persoonlijk viseerden. Voorts blijkt ook niet dat u nadien problemen kende omwille van dit incident. U beaamt dit bovendien zelf door te stellen dat u in de tijdspanne na dit incident en het volgende incident in december er niets gebeurde naar u persoonlijk toe (CGVS, p.12). Er kan dan ook geen reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde worden vastgesteld aangaande dit incident.

Ook kan er geen duidelijke link worden vastgesteld tussen de incidenten in juni die zich in Soyapango voordeden en de incidenten nadien die zich in San Salvador voordeden. Zo deden de incidenten in juni zich voor in Soyapango en verhuisde u nadien opnieuw naar de woning van uw ouders in Zacamil, San Salvador (CGVS, p.4, 12). Ook zat er zes maand tijd tussen de incidenten in Soyapango en die in San Salvador (CGVS, p.9), wat eveneens doet vermoeden dat er geen link is tussen die incidenten. Tevens kende u in de tussentijd, tussen het incident op 22 juni in Soyapango en het volgende incident in december in San Salvador, geen problemen (CGVS, p.12; CGVS (...), p.14).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er evenmin een duidelijke link bestaat tussen de incidenten die zich in San Salvador onderling voordeden, namelijk op 16 en 17 december 2019, op 20 januari 2021 en op 16 februari 2021. Zo deed elk incident zich op een andere busroute voor (CGVS, p.9-10) en waren het telkens andere bendeleden (CGVS, p.17). Ook zouden ze telkens opnieuw uw informatie hebben gevraagd (CGVS, p.8-10). Indien er werkelijk een link zou zijn, kan er redelijkerwijs aangenomen worden dat de bendeleden elkaar wel zouden informeren over u en dat ze niet telkens opnieuw dienen te vragen wie u bent en waar u woont. Tevens is het opmerkelijk dat u geen duidelijke reden kan geven waarom de bendeleden u viseerden en wat exact ze van u wilden (CGVS, p.13, 15, 16). Indien u werkelijk meermaals benaderd werd en er een link bestond, zou de bende wel een reden daarvoor geven en zouden ze ook wel vermelden wat exact ze van u wilden of een reële bedreiging uiten. Ook blijkt niet dat ze iets deden met de informatie die ze vergaarden, want ze zijn nooit bij u thuis geweest, noch heeft u daar ooit bedreigingen ontvangen (CGVS, p.16). Nochtans stelt u te vermoeden u dat het bij elk incident om bende MS ging (CGVS, p.11, 12, 13, 14 en 16), die tevens de controle heeft in Zacamil waar u woonde (CGVS, p.3). Indien er effectief een link zou zijn tussen de incidenten en het een continue bedreiging betrof, kan er dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat ze u dan wel in Zacamil zouden weten te vinden. Er kan dan ook bezwaarlijk geconcludeerd worden dat de bendes u werkelijk iets zouden willen aandoen en dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien werd u tijdens het incident op 16 december 2019 enkel aangesproken en stelden de bendeleden u wat vragen (CGVS, p.9). U vermoedt dan weer dat de bendeleden zich ervan wouden

vergewissen dat u degene was die ze zochten gezien de vorige incidenten (CGVS, p.12). Echter bleek uit het vorig incident dat ze u niet zochten aangezien ze u gewoon verward hadden met iemand anders (CGVS, p.12; CGVS (...), p.13) en is er, zoals reeds eerder werd gesteld, geen waarneembare link tussen de verschillende incidenten. Ook werd u niet bedreigd en hebben de bendeleden nadat u op hun vragen antwoordde gewoon hun weg voortgezet (CGVS, p.9; CGVS (...), p.15). Indien ze u werkelijk zochten, hadden ze wel uit de doeken gedaan waarom en wat ze van u wouden. Dat de bende dat niet deed, doet ook vermoeden dat ze u niks wouden aandoen en waarschijnlijk gewoon wouden polsen of u al dan niet een bendelid was omdat u er mogelijks zo uitzag (CGVS, p.9 en 13). Dit incident is dan ook niet voldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming in uw hoofd vast te stellen. Hetzelfde geldt voor het incident op 17 januari aangezien u opnieuw enkel werd aangesproken zonder dat er reële bedreigingen werden geuit (CGVS, p.9).

Wat betreft het incident op 20 januari 2020 blijkt nergens uit uw verklaringen dat die man informatie over u wou vergaren. Hij stelde u namelijk vragen zoals wat voor muziek u graag hoorde en wat u lievelingskleur was (CGVS, p.9). Er kan uit uw verklaringen eerder geconcludeerd worden dat die man gewoon een gesprek met u wou aanknopen zonder meer. Deze gebeurtenis kan dan ook wederom geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maken.

Naast het feit dat de hierboven besproken incidenten niet voldoende zwaarwichtig zijn om een nood aan internationale bescherming in uw hoofd af te leiden, kunnen er tevens ook enkele vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid ervan. Zo is het namelijk bijzonder opmerkelijk dat de bendeleden meermaals de bus opstappen om geld aan iedereen te vragen, maar u er dan elke keer zonder een duidelijke reden opnieuw uitpikken om vragen aan te stellen (CGVS, p.8-10). Voorts hebben noch u noch uw ouders één van deze incidenten vermeld tijdens jullie interview bij de DVZ. U stelt wel dat ze u in 2019 ook al benaderd hadden en gevraagd hadden wie u was, maar u vermeldt verder niets over deze gebeurtenissen (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Nochtans zou u wel reeds na het incident in december 2019 besloten hebben het land te verlaten en boekte u de tickets naar België reeds op 23 januari 2020 (CGVS, p.8 en 9), bijna drie weken voordat het incident op 16 februari, dat u wel vermeldde bij de DVZ, zich zou hebben voorgedaan. Uw vader stelt dan weer dat u voor het incident op 16 februari reeds drie keer was lastiggevalen door de bendes, maar dat ze u toen niet hadden bedreigd (Vragenlijst DVZ 2013849, vraag 5). Nochtans vermeldden jullie nadien tijdens jullie persoonlijke onderhoud vijf voorafgaande incidenten. Deze zaken doen dan ook vragen rijzen over de werkelijke frequentie en mate waarin u door de bendeleden werd aangesproken. Tevens heeft u deze incidenten evenmin vermeld toen u klacht ging indienen bij de politie in El Salvador. Nochtans bent u er wel van overtuigd dat al de incidenten die u aanhaalt aan elkaar gelinkt zijn (CGVS, p.12). Dit gegeven doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Tevens kan deze klacht, gezien deze enkel op uw verklaringen is gebaseerd en niet op een objectief onderzoek, bovenstaande vaststellingen geenszins wijzigen.

Wat betreft het incident op 16 februari 2020, dient te worden opgemerkt dat er aan dit incident geen geloof kan worden gehecht. Een bendelid richtte een pistool op u en maande u van de bus te stappen (CGVS, p.10). Ze zeiden dat ze reeds uw naam wisten en wisten wie u was (ibid.). Echter dienden ze wel nog te verifiëren waar u woonde (ibid.). Vervolgens bedreigden ze u door te stellen dat ze u niet meer in het centrum van San Salvador wouden zien, anders zouden ze u vermoorden (ibid.). Ook uitten ze vermoedens dat u tot een andere bende zou behoren (ibid.). Echter is het opmerkelijk dat de bendeleden wel zouden weten wie u bent, maar dat ze wel nog moeten vragen naar waar u woont (ibid.). Bovendien leggen u en uw familie ook tegenstrijdige verklaringen af aangaande dit incident. Zo stelt uw vader dat ze opnieuw uw naam vroegen en vroegen van waar u afkomstig was (CGVS (...), p.12) terwijl u net stelt dat ze uw naam al kenden en enkel uw woonplaats wouden weten (CGVS, p.10). Tevens stelt u dat het centrum van San Salvador een doorgangspunt is en dat het niet duidelijk door een bepaalde bende wordt gecontroleerd (CGVS, p.16). Dat de bendeleden u dan toch, zonder enige noemenswaardige reden, willen beletten dat u een voet zet in het centrum van San Salvador is dan ook bijzonder onaannemelijk. Tevens dient te worden opgemerkt dat u reeds tickets naar België had gekocht alvorens dit incident zich voordeed (CGVS, p.8). Deze gegevens doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.

Wat betreft uw ouders dient te worden opgemerkt dat ze zelf geen problemen kenden met de bendes (CGVS, p.18; CGVS (...), p.18; CGVS (...)B, p.17) en dat ze zich voor hun vluchtmotieven volledig op die van u baseren. Er kan bijgevolg in hoofd van uw ouders evenmin een nood aan internationale bescherming worden vastgesteld.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf)

[rapporten/coi focus salvador. situation securitaire 20201012.pdf](#) en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. U legt namelijk de paspoorten en de identiteitskaarten van u en uw ouders neer. Deze documenten bevatten echter louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Wat betreft de persartikels dient te worden opgemerkt dat deze over de algemene situatie gaan in El Salvador en niet over uw persoonlijke problemen. Deze artikels kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de moeder van eerste verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u op 5 november 1959 geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U bent gehuwd met J. A. N. M. (...) met wie u één zoon heeft: R. J. N. O. (...). Sinds 2005 tot aan uw vertrek woonde u met uw echtgenoot en uw zoon in Residencial los Alamos in de kolonie Zacamil te Mejicanos, San Salvador. U behaalde een diploma in de gezondheidszorg voor kinderen en vrouwen aan de Universidad de El Salvador. U had daarop verscheidene jobs en tot aan uw vertrek werkte u reeds zeven jaar voor FOSALUD, een overheidsorganisatie waarbij u in een ziekenhuis tewerkgesteld werd als borstvoedingsdeskundige.

U verliet El Salvador omdat uw zoon meermaals benaderd werd door bendeleden. Op 10 juni 2019 was uw zoon op weg naar huis van zijn werk. Op dat moment woonde hij nog in Soyapango. Er stapten enkele bendeleden op en één van hen ging naast uw zoon zitten. Dit was opmerkelijk aangezien de bus redelijk leeg was. Uw zoon besloot daarop om af te stappen waarop het bendelid hem zei dat ze hem niets gingen aandoen. Het andere bendelid bleef uw zoon ook aankijken.

Op 22 juni werd uw zoon zijn gsm gestolen en deed een bendelid zijn T-shirt omhoog om te verifiëren of hij tatoeages had. Ook sprak het bendelid via de telefoon met een leider en gaf die leider een beschrijving van uw zoon. Uiteindelijk bleek dan dat hij niet leek op de persoon die ze zochten. Ook

moest hij zijn gsm afstaan en waarschuwde het bendelid uw zoon dat hij hem zeker niet mocht achtervolgen voor de gsm.

Op 16 december 2019 stapten er opnieuw bendeleden op de bus waarop uw zoon zat. Ze vroegen aan iedereen op de bus geld en uw zoon gaf hen de vijf dollar die hij toen op zak had.

Op 17 december 2019 stapten er opnieuw bendeleden op de bus om geld aan de mensen te vragen. Eén van hen ging ook naast uw zoon staan en stelde hem vragen over hoe hij heette en waar hij woonde. Uiteindelijk stapten ze af en lieten ze het daarbij. Daarop ging uw zoon ook klacht indienen, maar de politie wou die klacht niet noteren omdat er geen doodsb bedreiging was geweest.

Op 20 januari 2020 werd uw zoon opnieuw aangesproken omwille van zijn haarsnit en zijn baard omdat hij zo op een bendelid leek. Een man sprak hem aan en zei dat uw zoon eveneens een jongere was en dat hij eruit zag als een bendelid. Uw zoon is uiteindelijk afgestapt en zette zijn weg verder met een taxi.

Op 16 februari 2020 was uw zoon met de bus op de terugweg van zijn werk naar huis. Er stapten twee bendeleden op de bus die hem benaderden. Ze plaatsen een wapen in zijn zij en maanden hem om af te stappen. Ze namen hem mee naar een donkere plek waar weinig mensen passeerden. Ze stelden hem allerlei vragen zoals wat zijn naam was en tot welke bende hij behoorde. Hij zei dat hij tot geen enkele bende behoorde, maar ze vroegen hem dan naar zijn tatoeages en wat die waren. Vervolgens zeiden ze dat ze hem reeds in het oog hielden en hem wisten wonen. Ook zeiden ze dat ze hem niet meer in het centrum van San Salvador zouden zien, anders zouden ze hem doden. Uw zoon diende vervolgens ook een klacht in bij de politie. Deze keer werden zijn verklaringen wel aangenomen en genoteerd.

U, noch uw echtgenoot, kende zelf persoonlijk problemen in El Salvador. Echter zorgt het loutere feit dat uw zoon gevaar loopt ervoor dat jullie eveneens gevaar lopen.

U verliet El Salvador samen met uw echtgenoot en uw zoon op 5 maart 2020 en kwam de volgende dag aan in België. Op 12 maart 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en uw familie vermoord zullen worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: De Salvadoraanse identiteitskaarten en paspoorten van u en uw echtgenoot; een kopie van de klacht die uw zoon neerlegde en enkele persartikels. Uw zoon legde eveneens zijn Salvadoraanse paspoort en identiteitskaart neer, alsook een klacht.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw zoon R. J. N. O. (...) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw zoon een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw zoon luidt als volgt:

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker – i.e. de vader van eerste verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u op 23 juli 1968 geboren in San Vicente in het gelijknamige departement. U woonde sinds 2005 tot aan uw vertrek samen met uw echtgenote B. E. O. de N. (...) en uw zoon R. J. N. O. (...) in Residencial los Alamos in de kolonie Zacamil te Mejicanos, San Salvador. Daarnaast heeft u nog drie dochters die zich nog in El Salvador bevinden. U behaalde een technisch diploma in ICT en studeerde ook twee jaar systeemingenieur aan de universiteit. Die opleiding werkte u echter omwille van financiële redenen niet af. U had verscheiden jobs en werkte sinds oktober 2019 voor een callcenter genaamd Fusion.

In juni 2019 werd uw zoon twee keer benaderd door bendeleden. De eerste keer was op 10 juni. Uw zoon keerde van zijn werk terug naar huis. Er stapten twee mannen op de bus met het uiterlijk van bendeleden. Eén van hen kwam naast uw zoon zitten, wat vreemd was aangezien er niet veel volk op de bus zat. Daarom besloot uw zoon af te stappen van de bus, waarop de man naast hem zei dat hij geen schrik hoefde te hebben. Het andere bendelid keek ook naar uw zoon.

Op 22 juni 2019 ging uw zoon van zijn huis in Soyapango naar jullie woning in Zacamil, Mejicanos. Er stapte een jongere op die handsfree aan het bellen was. Hij ging naar uw zoon toe en zei dat hij met de bendeleider aan het spreken was en vroeg de naam van uw zoon. Ook ging hij na of uw zoon tatoeages had en vroeg hij hem van welke bende hij was. Uw zoon zei dat hij geen deel uitmaakte van een bende en vervolgens hoorde uw zoon hem zeggen dat hij niet de juiste persoon was, maar er wel op leek.

In juli verhuisde uw zoon dan van Soyapango naar jullie huis in Zacamil te San Salvador. Toen kende hij geen problemen meer tot hij op 16 en 17 december 2019 opnieuw op de bus werd aangesproken en de bendeleden hem opnieuw allerlei vragen stelden. De dag daarop, op 18 december, besloten jullie klacht in te dienen bij de politie in het kantoor te Zacamil. Daar wilden ze de klacht echter niet neerschrijven aangezien het geen reële bedreiging betrof. Wel raadden ze u aan klacht in te dienen in het centrum van San Salvador aangezien de feiten zich daar voordeden. Dit deden jullie echter niet omdat er veel politieagenten geassocieerd worden met de bendeleden.

Op 20 januari 2020 deed er zich dan opnieuw een incident voor. Uw zoon ging van zijn werk naar huis en toen hij overstapte op een andere bus in het centrum van San Salvador kwam er opnieuw iemand die leek op een bendelid naast hem zitten. Hij stelde opnieuw vragen aan uw zoon en deze besloot dan af te stappen en zijn weg verder te zetten met een taxi. Na dit incident besloten jullie alles in beweging te zetten om het land te verlaten en op 23 januari kochten jullie de tickets naar België.

Op 16 februari 2020 werd uw zoon opnieuw op de bus in het centrum van San Salvador benaderd door bendeleden toen hij terugkeerde van zijn werk. De bendeleden waren gewapend en maanden uw zoon af te stappen. Daarop namen ze hem mee naar een donkere verlaten plaats en stelden ze opnieuw vragen zoals van waar hij afkomstig was en wat zijn naam was. Ook vroegen ze hem of hij van een andere bende was, aangezien hij ondertussen tatoeages had. Vervolgens dreigden ze dat ze hem, als ze hem nogmaals in de zone zouden zien, zouden vermoorden. Ook stalen ze zijn telefoon en het geld dat hij op zak had. Drie dagen later, op 19 februari 2020, besloten jullie opnieuw klacht in te dienen. Ditmaal gingen jullie rechte reeks naar de politie in het centrum van San Salvador en werden jullie verklaringen wel genoteerd.

U, noch uw echtgenote, kende zelf persoonlijk problemen in El Salvador. Echter impliceert een bedreiging naar uw zoon een bedreiging naar de hele familie.

U verliet El Salvador samen met uw echtgenote en uw zoon op 5 maart 2020 en kwam de volgende dag aan in België. Op 12 maart 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u voor het leven van uw zoon.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: De Salvadoraanse identiteitskaarten en paspoorten van u en uw echtgenote ; een kopie van de klacht die uw zoon neerlegde en enkele persartikels. Uw zoon legde eveneens zijn Salvadoraanse paspoort en identiteitskaart neer, alsook een klacht.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw zoon R. J. N. O. (...) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw zoon een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw zoon luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de zoon van tweede verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X en van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In de verzoekschriften worden twee identieke middelen ontwikkeld. Gelet op het voorgaande moeten de drie zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen citeren artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en verwijten de commissaris-generaal hieruit in eerste instantie af te leiden “*dat georganiseerde misdaadbendes buiten het toepassingsgebied van het Verdrag en de Vreemdelingenwet zouden vallen*”. Zij stellen dat dit voorheen niet het geval was, maar dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de eigen visie heeft verstrengd en achten dit niet correct. Verzoekende partijen stellen te voldoen aan de kwalificatie van een sociale groep (middenklasse gezin met een jonge man), die specifiek vervolgd wordt. Meer zelfs, uit hun verklaring blijkt dat eerste verzoeker persoonlijk gevisieerd werd, zo stellen verzoekende partijen, die dat niet abnormaal achten, gelet op zijn risicoprofiel.

Vervolgens voeren verzoekende partijen een theoretisch betoog over het begrip “gegronde vrees voor vervolging”. Zij stellen akte te nemen van het feit dat de commissaris-generaal vijf van de zes door hen aangehaalde incidenten voor waar aanneemt en beantwoorden de opmerkingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in het verzoekschrift van eerste verzoeker als volgt:

“1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er op 10.06.2019 eigenlijk niets gebeurd is, omdat er gewoon iemand naast verzoeker kwam zitten op de bus.

Verweerster geeft dat feit (bewust?) onvolledig weer. Het belangrijkste element is namelijk dat de bus op dat moment zo goed als leeg was, wat expliciet door verzoeker werd vermeld tijdens het verhoor.

Het is volkomen abnormaal dat er iemand op een bus met heel veel vrije plaatsen net naast verzoeker komt zitten. Bovendien past het geheel in de normale vorm intimidatie van de bendeleden: men gaat opvallend naast iemand zitten en zegt dat ze geen schrik moeten hebben.

Op dat moment weet iedereen in El Salvador al hoe laat het is: op dat moment moet je namelijk juist veel schrik hebben.

2. Verweerster stelt dat er tussen 22.06.2019 en 16.12.2019 zes maanden lang geen incidenten waren, waardoor er geen link bewezen zou zijn tussen de eerste twee incidenten en de laatste vier.

Het is correct dat verzoeker na zijn verhuis van Soyapango naar Zacamil, San Salvador enige tijd relatieve rust heeft ervaren. Dat neemt echter niet weg dat verzoeker er van overtuigd is dat de incidenten gelinkt zijn: de modus operandi tussen alle feiten is namelijk krak dezelfde: de bendeleden stellen telkens dezelfde vragen om verzoeker te intimideren. Men weet het antwoord al, maar men stelt de vragen om schrik aan te jagen. Zowel bij de incidenten in juni 2019 als de latere incidenten, vanaf december 2019, was verzoeker de enige persoon op de bus aan wie specifiek vragen gesteld werden. De bende was niet geïnteresseerd in het antwoord; het enige doel was specifiek verzoeker te intimideren.

3. Verweerster stelt dat verzoeker op verschillende busroutes en door andere bendeleden werd aangesproken.

Dat is correct, maar doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de incidenten.

Verzoeker is er van overtuigd dat hij gekend is door de bende die hem viseerde, gelet op de manier waarop hij en alleen hij er bij elk incident op de bus uitgeplukt werd. Het feit dat verzoeker er uit ziet als een bendelid (kloke jonge man met een tattoo) zorgt ervoor dat hij erg opvalt en bij alle bendes de aandacht trekt.

4. Verweerster stelt dat verzoeker niet gekend zou zijn door de bendes, om reden dat hem door de bendeleden telkens opnieuw dezelfde vragen werden gesteld.

Dit is een duidelijke miskenning van de modus operandi van alle bendes in El Salvador. De meest gebruikte techniek om mensen angst aan te jagen en te intimideren is hen uit te horen aan de hand van tal van courante vragen. Ook al weet men perfect wie je bent of in welk huis of flat je woont, steeds wordt je naam en adres gevraagd. Dit om je bang te maken en te kijken hoe je reageert. Zelfs al word je op 100 meter van je huis onderschept, men stelt nog dezelfde vragen.

5. Verweerster stelt dat het zesde incident, van 16.02.2020, niet als geloofwaardig wordt geacht omdat (a) de bendeleden vroegen waar verzoeker woonde, het (b) plaats zou gevonden hebben nadat de familie vliegtuigtickets voor België gekocht had en (c) dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat het verzoeker zou verboden worden om zich nog in het centrum van San Salvador te laten zien omdat het centrum niet door één specifieke bende wordt gecontroleerd.

Geen van deze drie opmerkingen leidt tot de ongeloofwaardigheid van het incident van 16.02.2020:

a) zoals hierboven uiteengezet wist de bende hoogstwaarschijnlijk al waar verzoeker woonde. Het behoort echter tot de gebruikelijke intimidatiepraktijk om telkens opnieuw alle persoonsgegevens op te vragen.

b) dat dit incident plaats vond nadat de vliegtuigtickets gekocht waren, bewijst net dat verzoeker en zijn ouders er heel goed aan gedaan hadden om de beslissing te nemen te vluchten naar België. De bedreigingen hielden duidelijk niet op, maar werden gewoon steeds erger en concreter.

c) het is correct dat geen van de drie klassieke bendes het centrum van San Salvador domineert, maar elke bende claimt de grootste te zijn en claimt dominant te zijn op het gebied waar ze haar slachtoffers bedreigt en afperst. Wanneer ze verzoeker onder dwang van een wapen dreigen om zich niet meer 'in het centrum' te laten zien, is dat niet abnormaal. Elke bende zou dat zo formuleren.

In elk geval: zelfs als verweerster dat zesde incident buiten beschouwing laat, zijn er maar liefst 5 andere door verweerster niet betwiste incidenten, waarvan de laatste drie kort na elkaar, met telkens hele concrete aanwijzingen dat specifiek verzoeker geviséerd werd.”

Verzoekende partijen volharden bijgevolg in hun relaas voor het CGVS.

3.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij wijzen er op dat zij aanhaalden dat zij het risico lopen op enerzijds foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en anderzijds een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig (bende)geweld. Voorts laten zij gelden dat uit de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 blijkt dat er sprake is van *grosso modo* drie verschillende bendes die elkaar bekampen: de *Mara Salvatrucha*, de *Barrio 18 Revolucionarios* en de *Barrio 18 Surenos*. Ook blijkt uit deze COI Focus dat de meest aangevallen groep net de gezinnen zijn met jonge mannen, wat net de groep is waartoe zij behoren. Zij besluiten dat er *“wel degelijk sprake (is) van een binnenlands gewapend conflict (tussen twee of meer gewapende groeperingen) in de zin van art. 48/4 §2, c Vreemdelingenwet”*. Voorts wijzen zij erop dat er geen aanwijzing is dat de regio San Salvador vandaag opnieuw voldoende veilig zou zijn om geen subsidiaire bescherming toe te kennen. Het tegendeel wordt net bevestigd in de laatste COI Focus, aldus verzoekende partijen, die van oordeel zijn dat de bestreden beslissingen op dit punt minstens hervormd dienen te worden.

3.2. De stukken

3.2.1. Aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 26 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen in hun eerste middel de schending aan van artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, geschonden achten.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève nu zijn probleem zich in de

gemeenrechtelijke sfeer situeert en geen uitstaans heeft met één van de criteria van het Verdrag van Genève, omdat (B) hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet nu (i) de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet voldoende zwaarwichtig en deels niet geloofwaardig zijn en (ii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij in dit verband overigens zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (D) de door hem neergelegde documenten niets aan deze vaststellingen veranderen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de eerste en de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekster en tweede verzoeker zich op dezelfde asielmotieven baseren als diegene aangehaald door hun zoon – eerste verzoeker *in casu* – en dat er, aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van hun zoon een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, ook aan hun verzoeken geen gunstig gevolg kan worden gegeven, waarna de motieven van de tweede bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met bendeleden die in de periode tussen 10 juni 2019 en 16 februari 2020 meermaals op de bus aan eerste verzoeker informatie en geld vroegen. Zij vrezen bij terugkeer te worden gedood door de bendes.

Na lezing van de administratieve dossiers is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. In navolging van de commissaris-generaal, is ook de Raad van oordeel dat de door verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten onvoldoende zwaarwichtig en deels niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft het eerste incident dat verzoekende partijen aanhalen, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker op goede gronden als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er tijdens het incident op 10 juni 2019 in Soyapango in feite niks gebeurd is, hetgeen uw vader eveneens beaamt (CGVS (...)B, p.12). Er stapten enkel personen op de bus waarvan u vermoedde dat het bendeleden waren en die kwamen zonder meer naast u zitten (CGVS, p.8). Echter hebben ze u niet bedreigd of aangesproken of leek het niet alsof ze u iets wouden aandoen (CGVS, p.10). Enkel toen u aan één van hen vroeg u door te laten om af te stappen, sprak de man tegen u dat u geen schrik diende te hebben (CGVS, p.8, 10). Er kan uit dit incident dan ook niet afgeleid worden dat u een risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U vermoedt dat deze mannen u wouden beroven (CGVS, p.10, 11), maar nergens blijkt

uit uw verklaringen dat dit effectief gebeurd is, noch overtuigen uw verklaringen dat dit werkelijk hun intentie was."

Verzoekende partijen betogen in het eerste middel van hun verzoekschriften dat de commissaris-generaal dit feit onvolledig weergeeft en wijzen erop dat het belangrijkste element is dat de bus op dat moment zo goed als leeg was en dat het volkomen abnormaal is dat er iemand op een bus met heel veel vrije plaatsen net naast eerste verzoeker komt zitten. Hoewel een dergelijk gebeuren mogelijks als ongebruikelijk kan worden gezien, kan hieruit geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid. Verzoekende partijen betwisten niet dat eerste verzoeker niet bedreigd of aangesproken werd, noch dat het niet leek of men hem iets wou aandoen. Waar verzoekende partijen stellen dat op dat moment iedereen in El Salvador weet dat je veel schrik moet hebben, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die evenmin wordt ondersteund door de vaststellingen dat aan eerste verzoeker werd gezegd dat hij geen schrik diende te hebben, dat er ook niets gebeurde en dat eerste verzoeker de bus bleef nemen. Ook de Raad is hier van oordeel dat een dergelijk incident niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het tweede incident dat verzoekende partijen aanhalen, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker op goede gronden als volgt:

"Vervolgens, op 22 juni 2019, zou een bendelid u allerlei informatie hebben gevraagd en dit tevens doorgegeven hebben aan een ander bendelid dat hij aan de lijn had (CGVS, p.9). Echter bleek dat u niet degene was die ze zochten (CGVS, p.12) en dat ze zich gewoon van persoon hadden vergist (CGVS (...), p.13-14). Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de bendeleden u persoonlijk viseerden. Voorts blijkt ook niet dat u nadien problemen kende omwille van dit incident. U beaamt dit bovendien zelf door te stellen dat u in de tijdspanne na dit incident en het volgende incident in december er niets gebeurde naar u persoonlijk toe (CGVS, p.12). Er kan dan ook geen reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde worden vastgesteld aangaande dit incident.

Ook kan er geen duidelijke link worden vastgesteld tussen de incidenten in juni die zich in Soyapango voordeden en de incidenten nadien die zich in San Salvador voordeden. Zo deden de incidenten in juni zich voor in Soyapango en verhuisde u nadien opnieuw naar de woning van uw ouders in Zacamil, San Salvador (CGVS, p.4, 12). Ook zat er zes maand tijd tussen de incidenten in Soyapango en die in San Salvador (CGVS, p.9), wat eveneens doet vermoeden dat er geen link is tussen die incidenten. Tevens kende u in de tussentijd, tussen het incident op 22 juni in Soyapango en het volgende incident in december in San Salvador, geen problemen (CGVS, p.12; CGVS (...), p.14)."

Verzoekende partijen betwisten niet dat, wat dit tweede incident betreft, niet kan worden geconcludeerd dat de bendeleden eerste verzoeker persoonlijk viseerden. Bijgevolg is ook de Raad van oordeel dat uit dit incident het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid, laat staan dat er het bestaan van een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet uit kan worden afgeleid.

Door in het eerste middel te stellen dat zij ervan overtuigd zijn dat de incidenten aan elkaar gelinkt zijn, nu de *modus operandi* tussen alle feiten dezelfde is, en er daarbij op te wijzen dat de bendeleden telkens dezelfde vragen stellen waarop zij het antwoord al kennen, met als doel eerste verzoeker te intimideren, weerleggen verzoekende partijen niet dat er geen duidelijke link is tussen de incidenten in juni in Soyapango en de latere incidenten in San Salvador. Dat de bendeleden de antwoorden op de vragen al kenden, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen lijkt met het gegeven dat de bendeleden zich bij het incident van 22 juni 2019 van persoon hadden vergist en met het gegeven dat er bij het incident op 10 juni 2019 in wezen niets is gebeurd. Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat eerste verzoeker door de bendeleden bewust en persoonlijk werd geïntimideerd bij de incidenten in juni. Bovendien verklaren verzoekende partijen niet waarom eerste verzoeker in de zes maanden tussen de incidenten in juni in Soyapango en de incidenten nadien in San Salvador geen problemen kende.

Ook wat betreft de incidenten die zich in San Salvador zouden hebben voorgedaan, is de commissaris-generaal van oordeel dat er geen duidelijke link bestaat tussen deze incidenten onderling. Hij licht dit in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker als volgt toe:

“Zo deed elk incident zich op een andere busro-ute voor (CGVS, p.9-10) en waren het telkens andere benedeleden (CGVS, p.17). Ook zouden ze telkens opnieuw uw informatie hebben gevraagd (CGVS, p.8-10). Indien er werkelijk een link zou zijn, kan er redelijkerwijs aangenomen worden dat de benedeleden elkaar wel zouden informeren over u en dat ze niet telkens opnieuw dienen te vragen wie u bent en waar u woont. Tevens is het opmerkelijk dat u geen duidelijke reden kan geven waarom de benedeleden u viseerden en wat exact ze van u wilden (CGVS, p.13, 15, 16). Indien u werkelijk meermaals benaderd werd en er een link bestond, zou de bende wel een reden daarvoor geven en zouden ze ook wel vermelden wat exact ze van u wilden of een reële bedreiging uiten. Ook blijkt niet dat ze iets deden met de informatie die ze vergaarden, want ze zijn nooit bij u thuis geweest, noch heeft u daar ooit bedreigingen ontvangen (CGVS, p.16). Nochtans stelt u te vermoeden u dat het bij elk incident om bende MS ging (CGVS, p.11, 12, 13, 14 en 16), die tevens de controle heeft in Zacamil waar u woonde (CGVS, p.3). Indien er effectief een link zou zijn tussen de incidenten en het een continue bedreiging betrof, kan er dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat ze u dan wel in Zacamil zouden weten te vinden. Er kan dan ook bezwaarlijk geconcludeerd worden dat de bendes u werkelijk iets zouden willen aandoen en dat u een reël risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Door in het eerste middel louter te stellen dat het gegeven dat eerste verzoeker op verschillende busroutes en door andere benedeleden werd aangesproken geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en de ernst van de incidenten, slagen verzoekende partijen er niet in de bovenstaande motieven *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Waar zij er nog op wijzen dat eerste verzoeker *“er uit ziet als een bendelid (klooke jonge man met een tattoo)”* en dat dit ervoor zorgt dat hij erg opvalt en bij alle bendes de aandacht trekt, lijken zij eerder de these van de commissaris-generaal te bevestigen dat er geen link is tussen de verschillende incidenten. Dit wijst er immers op dat eerste verzoeker niet persoonlijk en gericht vervolgd wordt door bepaalde benedeleden, doch eerder bij toeval, omwille van zijn uiterlijk, verschillende keren door verschillende benedeleden werd aangesproken, mogelijks om te polsen of hij al dan niet een bendelid was (van een rivaliserende bende), zonder dat er een verband is. Aldus maken verzoekende partijen een link tussen de incidenten die zich in San Salvador zouden hebben voorgedaan niet aannemelijk.

Waar verzoekende partijen in het eerste middel nog laten gelden dat de meest gebruikte techniek om mensen angst aan te jagen en te intimideren is hen uit te horen aan de hand van tal van courante vragen, ook al weten ze perfect wie je bent en waar je woont, en dat de commissaris-generaal deze *modus operandi* van de bendes in El Salvador duidelijk miskent door uit de omstandigheid dat eerste verzoeker door de benedeleden telkens opnieuw dezelfde vragen werden gesteld af te leiden dat eerste verzoeker niet gekend zou zijn door de bendes, beperken zij zich opnieuw tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoekende partijen maken met dit betoog geen duidelijke link tussen de incidenten die zich volgens hun verklaringen in San Salvador zouden hebben voorgedaan aannemelijk.

Bovendien motiveert de commissaris-generaal, wat specifiek de incidenten van 16 december 2019, 17 december 2019 en 20 januari 2020 betreft, in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker nog op goede gronden als volgt:

“Bovendien werd u tijdens het incident op 16 december 2019 enkel aangesproken en stelden de benedeleden u wat vragen (CGVS, p.9). U vermoedt dan weer dat de benedeleden zich ervan wouden vergewissen dat u degene was die ze zochten gezien de vorige incidenten (CGVS, p.12). Echter bleek uit het vorig incident dat ze u niet zochten aangezien ze u gewoon verward hadden met iemand anders (CGVS, p.12; CGVS (...), p.13) en is er, zoals reeds eerder werd gesteld, geen waarneembare link tussen de verschillende incidenten. Ook werd u niet bedreigd en hebben de benedeleden nadat u op hun vragen antwoordde gewoon hun weg voortgezet (CGVS, p.9; CGVS (...), p.15). Indien ze u werkelijk zochten, hadden ze wel uit de doeken gedaan waarom en wat ze van u wouden. Dat de bende dat niet deed, doet ook vermoeden dat ze u niks wouden aandoen en waarschijnlijk gewoon wouden polsen of u al dan niet een bendelid was omdat u er mogelijks zo uitzag (CGVS, p.9 en 13). Dit incident is dan ook niet voldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde vast te stellen. Hetzelfde geldt voor het incident op 17 (...) (december) aangezien u opnieuw enkel werd aangesproken zonder dat er reële bedreigingen werden geuit (CGVS, p.9).

Wat betreft het incident op 20 januari 2020 blijkt nergens uit uw verklaringen dat die man informatie over u wou vergaren. Hij stelde u namelijk vragen zoals wat voor muziek u graag hoorde en wat u lievelingskleur was (CGVS, p.9). Er kan uit uw verklaringen eerder geconcludeerd worden dat die man gewoon een gesprek met u wou aanknopen zonder meer. Deze gebeurtenis kan dan ook wederom geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maken.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. De Raad voegt hier aan toe dat deze incidenten evenmin het vereiste minimumniveau van ernst bereiken om als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Voorts overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker nog als volgt over de voorgaande incidenten:

“Naast het feit dat de hierboven besproken incidenten niet voldoende zwaarwichtig zijn om een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde af te leiden, kunnen er tevens ook enkele vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid ervan. Zo is het namelijk bijzonder opmerkelijk dat de bendeleden meermaals de bus opstappen om geld aan iedereen te vragen, maar u er dan elke keer zonder een duidelijke reden opnieuw uitpikken om vragen aan te stellen (CGVS, p.8-10). Voorts hebben noch u noch uw ouders één van deze incidenten vermeld tijdens jullie interview bij de DVZ. U stelt wel dat ze u in 2019 ook al benaderd hadden en gevraagd hadden wie u was, maar u vermeldt verder niets over deze gebeurtenissen (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Nochtans zou u wel reeds na het incident in december 2019 besloten hebben het land te verlaten en boekte u de tickets naar België reeds op 23 januari 2020 (CGVS, p.8 en 9), bijna drie weken voordat het incident op 16 februari, dat u wel vermeldde bij de DVZ, zich zou hebben voorgedaan. Uw vader stelt dan weer dat u voor het incident op 16 februari reeds drie keer was lastiggevalen door de bendes, maar dat ze u toen niet hadden bedreigd (Vragenlijst DVZ X, vraag 5). Nochtans vermeldden jullie nadien tijdens jullie persoonlijke onderhouds vijf voorafgaande incidenten. Deze zaken doen dan ook vragen rijzen over de werkelijke frequentie en mate waarin u door de bendeleden werd aangesproken. Tevens heeft u deze incidenten evenmin vermeld toen u klacht ging indienen bij de politie in El Salvador. Nochtans bent u er wel van overtuigd dat al de incidenten die u aanhaalt aan elkaar gelinkt zijn (CGVS, p.12). Dit gegeven doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Tevens kan deze klacht, gezien deze enkel op uw verklaringen is gebaseerd en niet op een objectief onderzoek, bovenstaande vaststellingen geenszins wijzigen.”

Ook deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft het incident van 16 februari 2020, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker ten slotte op goede gronden als volgt:

“Wat betreft het incident op 16 februari 2020, dient te worden opgemerkt dat er aan dit incident geen geloof kan worden gehecht. Een bendelid richtte een pistool op u en maande u van de bus te stappen (CGVS, p.10). Ze zeiden dat ze reeds uw naam wisten en wisten wie u was (ibid.). Echter dienden ze wel nog te verifiëren waar u woonde (ibid.). Vervolgens bedreigden ze u door te stellen dat ze u niet meer in het centrum van San Salvador wouden zien, anders zouden ze u vermoorden (ibid.). Ook uitten ze vermoedens dat u tot een andere bende zou behoren (ibid.). Echter is het opmerkelijk dat de bendeleden wel zouden weten wie u bent, maar dat ze wel nog moeten vragen naar waar u woont (ibid.). Bovendien leggen u en uw familie ook tegenstrijdige verklaringen af aangaande dit incident. Zo stelt uw vader dat ze opnieuw uw naam vroegen en vroegen van waar u afkomstig was (CGVS (...), p.12) terwijl u net stelt dat ze uw naam al kenden en enkel uw woonplaats wouden weten (CGVS, p.10). Tevens stelt u dat het centrum van San Salvador een doorgangspunt is en dat het niet duidelijk door een bepaalde bende wordt gecontroleerd (CGVS, p.16). Dat de bendeleden u dan toch, zonder enige noemenswaardige reden, willen beletten dat u een voet zet in het centrum van San Salvador is dan ook bijzonder onaannemelijk. Tevens dient te worden opgemerkt dat u reeds tickets naar België had gekocht alvorens dit incident zich voordeed (CGVS, p.8). Deze gegevens doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident.”

Verzoekende partijen slagen er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de administratieve dossiers, pertinent en terecht zijn, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partijen de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste en tweede verzoeker ongemoeid laten. De vaststelling dat eerste verzoeker en tweede verzoeker tegenstrijdige verklaringen afleggen, ondergraaft de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Waar verzoekende partijen in het eerste middel herhalen dat de bende hoogstwaarschijnlijk al wist waar eerste verzoeker woonde en dat het tot de gebruikelijke intimidatiepraktijk behoort om telkens opnieuw alle persoonsgegevens op te vragen, kan worden verwezen naar wat hierover *supra* reeds werd uiteengezet. Ten overvloede voegt de Raad hier nog aan toe dat hij, zo de bendeleden effectief wisten

waar eerste verzoeker woonde, niet inziet – en verzoekende partijen lichten niet toe – waarom zij dit niet lieten weten aan eerste verzoeker, zo het hun bedoeling was om hem te intimideren. Het lijkt de Raad immers meer intimiderend dat gevaarlijke bendeleden reeds weten waar iemand woont en hem dat zeggen dan dat ze (laten uitschijnen dat ze) dit niet weten en aan de betrokkene moeten vragen.

Voorts kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij in het eerste middel laten gelden dat het gegeven dat dit incident plaats vond nadat de vliegtuigtickets gekocht waren, net bewijst dat zij er heel goed aan gedaan hadden om de beslissing te nemen te vluchten naar België, nu de bedreigingen duidelijk niet ophielden, maar gewoon steeds erger en concreter werden. Gelet op het voorgaande, kan immers geen geloof worden gehecht aan de voorgaande incidenten of dienen deze op zijn minst als onvoldoende zwaarwichtig te worden beschouwd om als daden van vervolging te kunnen worden aangemerkt. Dat de vliegtuigtickets reeds gekocht werden voor het incident dat zich op 16 februari 2020 zou hebben voorgedaan, kan er dan ook net zo goed op wijzen dat verzoekende partijen om geheel andere redenen hun land van herkomst wensten te verlaten. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partijen over het incident dat zich op 16 februari 2020 zou hebben voorgedaan.

Waar verzoekende partijen in het eerste middel nog laten gelden dat het niet abnormaal is dat de bendeleden eerste verzoeker onder dwang van een wapen dreigden om zich niet meer in het centrum te laten zien, nu elke bende claimt de grootste te zijn en dominant te zijn op het gebied waar ze haar slachtoffers bedreigt en afperst en dat zo zou formuleren, beperken zij zich wederom tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij lichten niet toe – en de Raad ziet niet in – waarom de bendeleden ermee zouden dreigen eerste verzoeker te vermoorden indien hij zich (opnieuw) zou begeven op een plaats waar zij niet de controle hebben, eerder dan dat ze een dergelijke bedreiging zouden uiten voor als eerste verzoeker zich zou begeven op een plaats waar zij wel de controle hebben.

Voorts overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker nog op goede gronden als volgt:

“Wat betreft uw ouders dient te worden opgemerkt dat ze zelf geen problemen kenden met de bendes (CGVS, p.18; CGVS (...), p.18; CGVS (...))B, p.17) en dat ze zich voor hun vluchtmotieven volledig op die van u baseren. Er kan bijgevolg in hoofde van uw ouders evenmin een nood aan internationale bescherming worden vastgesteld.”

De documenten die zijn opgenomen in de administratieve dossiers (administratief dossier eerste verzoeker, stuk 5, map met ‘documenten’, en administratief dossier verzoekster en tweede verzoeker, stuk 7, map met ‘documenten’) en die hierboven nog niet werden besproken, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker als volgt over deze overige door verzoekende partijen neergelegde documenten:

“U legt namelijk de paspoorten en de identiteitskaarten van u en uw ouders neer. Deze documenten bevatten echter louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Wat betreft de persartikels dient te worden opgemerkt dat deze over de algemene situatie gaan in El Salvador en niet over uw persoonlijke problemen. Deze artikels kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.”

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de door verzoekende partijen aangehaalde incidenten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt en deels niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg is het betoog van verzoekende partijen in het eerste middel dat zij voldoen aan de kwalificatie van een sociale groep (middenklasse gezin met een jonge man), die specifiek vervolgd wordt niet dienstig.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen ook de volgende in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker opgenomen motieven geheel ongemoeid laten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissingen gerefereerd wordt, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. De motieven vinden bovendien bevestiging in de COI Focus "El Salvador. *Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, waaraan verwerende partij in haar op 26 augustus 2021 neergelegde aanvullende nota refereert.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de door verzoekende partijen aangehaalde incidenten onvoldoende zwaarwichtig en deels niet geloofwaardig zijn en dat het verblijf van verzoekende partijen in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan

wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN